

økonomisk Art, men der er vel næppe nogen Tvivl om, at disse Spørgsmaal om administrativ Adskillelse, om Flygtningenes Fjernelse ogsaa har en stor økonomisk og erhvervsmæssig Side.“

Om samme Spørgsmaal udtalte *Ole Bjørn Kraft* (K. F.): „Regeringen har ikke fundet det fornødent at søge at blive Deltager i Tremagtskonferencen i London eller at faa fremført Danmarks Opfattelse af, hvorledes først og fremmest de økonomiske Forhold i Tyskland skal tilrettelægges i Fremtiden. Jeg er ikke overbevist om, at dette er rigtigt. Der er næppe nogen Stat, der er mere interesseret i Tysklands Fremtid eller Mulighederne for Genrejsningen af Tysklands Økonomi end Danmark. Der kan paa Konferencen i London — og er det maaske allerede — blive truffet Beslutninger af vidtrækkende Betydning ogsaa for os og vor hele Fremtid. Jeg tror ikke paa Nyttens af Passivitets Diplomat. Ved aldrig at vove sikrer man sig ikke imod at tabe. Jeg er alvorligt bange for, at vi ved vor Tilbageholdenhed skaber Mulighed for en Isolation, der kan blive en stor Svaghed for os i Fremtiden. Man maa gøre sin Indflydelse gældende, medens der er Mulighed derfor. Jeg henstiller derfor til Regeringen at overveje, om den ikke bør søge Adgang til Konferencen, naar den igen samles, for under den ene eller den anden Form at fremlægge sine Synspunkter. Den Betænkelighed, der kan være herved, og som jeg forstaar, opvejes efter min Opfattelse af de Fordele, som her vil være at vinde.“

Heroverfor gjorde *Udenrigsministeren* gældende, at man i Udenrigsministeriet var af den Opfattelse, at det næppe med Henblik paa økonomiske Interesser var paakrævet for Danmark at søge Adgang til Drøftelserne i London. „Ud fra en mere politisk Overvejelse kom vi til det samme Resultat, nemlig at hvis der ikke var meget stærke Grunde, som opfordrede os til at søge Deltagelse i Drøftelserne, vil det ikke være naturligt for den danske Regering at søge at komme med i disse Forhandlinger mellem tre af Besættelsesmagterne i Tyskland, Forhandlinger, som man husker den fjerde Besættelsesmagt har rettet den voldsomste Indsigelse og Protest imod, og hvis mulige Resultater den paa Forhaand har frakendt Gyldighed.“

Imidlertid er der jo et særligt Spørgsmaal, som kunde gøre det naturligt for Danmark alligevel at søge Adgang, og dette særlige Spørgsmaal er, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen nævnte, de sydslesvigske Ønsker. Vi støttede, som jeg omtalte, først det sydslesvigske Ønske om Rejsetilladelse for deres Repræsentanter, for at de selv kunde forebringe deres Henvendelse i London, og denne Anmodning blev ikke imødekommet. Men derefter har vi gennem Ambassadøren, som jeg nævnte i Formiddags, overrakt Sydslesvigernes